

Motto: „Máme všechny důvody myslet si, že západní liberální společnosti se mohou stát místem nového totalitarismu“. (Alain de Benoist)

Mediální diskurz již delší dobu čas od času navštíví pojmy, vyjadřující novum některého známého, zavedeného fenoménu. Slýcháme o Nové třídě, či o Nové totalitě (naposledy toto označení užil Michal Semín v rozhovoru pro 51pro). Co si pod nimi představit? Ve stručnosti je Nová třída určitá, neformální, neorganizovaná (avšak hierarchizovaná) kasta skupin a jednotlivců, která má zájem na určitých jevech západní společnosti (globalizace, depolitizace, ztráta národních identit, úpadek duchovního života), které buď uvedla v život, nebo plně podporuje. Nová totalita je především soubor vlastních univerzalistických výkladů světa Novou třídou uváděných do praxe a nezdědka usilující o „tichou smrt“ jí nepřátelských idejí a nejlépe o vytlačení idejí z oblasti politična vůbec.

Kde se vzala Nová třída

Přesné popsání procesů jejího vzniku by vydalo na několikastránkový elaborát. Je však možné říci, že je důsledkem a (nebo) zároveň také hnací silou mnoha procesů tzv. modernizace lidské společnosti. Procesy, které s nadvládou Nové třídy bezprostředně souvisí jsou:

- globalismus, destruuující prosazováním vzorce masové konzumní společnosti jednotlivé národní identity a autochtonní kultury
- feminizace společnosti, úpadek ctností a „mužných hodnot“
- centralizace a odtržení moci od skutečně demokratické legitimacy a dému
- vykládání národní, etnické, či jiné identity jako přežitku, preference “melting potu”, “světoobčanství”, “superstátu”
- ekonomismus, snažící se proniknout do všech oblastí lidského života, snaha kalkulovat nepočitatelné
- úpadek politiky ve prospěch dominance polarity etika - ekonomika
- systematické vytlačování duchovna, zbytků transcendentních prvků z lidského života, idolatrizace a sakralizace „vyvolených“ politických principů: liberální demokracie, lidská práva, neviditelná ruka trhu

Nová třída není formálním uskupením. Jednotliví příslušníci se samozřejmě neznají, jednotlivé skupiny spolu nutně nemusí kooperovat a samostatně se mohou dokonce nejen v důrazu na prosazované principy, ale i v jejich preferenci zásadně lišit! Co do principů a prostředků se

jednotlivé složky Nové třídy liší, co do cíle nikoli. Tím zůstává vytvoření jednorozměrného, univerzalistického a homogenního světa. Přesto, že se například někteří radikálně-levicoví idealisté s pravicovými globalisty (neokonzervativci, neoliberalové) liší v programech, obě skupiny možno počítat do Nové třídy. Obě manipulují veřejným míněním a komunikačními znaky s cílem prosadit vlastní hegemonii, obě usilují o stejný typ člověka, který se vyznačuje chladnou odborností, od reality odtrženým pragmatismem, abstraktním individualismem, prospěchářstvím, povrchním humanitářstvím, lhostejností k dějinám, patrnými mezerami ve vzdělání, odstupem k žitému světu, sklonem ke korupci, nepotismu a klientelismu.

Zdroje legitimacy

Nová třída legitimitu pro svůj vliv, stejně jako pro svou moc, zasahující dnes do většiny oblastí lidského života, nepotřebuje zdůvodnění. To se předpokládá „per se“, principy Nové třídy jsou chápány jako nezadatelné, nezcizitelné, neoddiskutovatelné a nevyvratitelné natolik, že snažit se zpětně skepticky hodnotit jejich podstatu a faktický dopad, rovná se novodobému kacířství. Je snad dnes obvyklé v masmédiích a „dobré společnosti“ diskutovat nad tématy jako jsou lidská práva, nebo demokracie?

Nová třída, zasahující dnes drtivou většinu masmédií, úřadů, ministerstev, i kultury, drží své výsadní postavení manipulací s fakty a hodnotami vládnoucího systému, a záměrným držet masové společnosti po materiální stránce ve zdánlivě bezstarostném přepychu a v neustálé touze svou spotřebu zvyšovat, zatímco po stránce duchovní ve vyprázdněnosti, zmatku a přehlčení zbytečnými informacemi.

Idolatrize a Nová totalita

Jestliže je dnes liberální demokracie, nebo všeobjímající idea lidských práv poměřována nikoli diskusí nad jejich klady, zápory a vztahy k mnoha aspektům lidského života, ale společně vyznávanými dogmaty, je na místě domnívat se, že ideologie Nové třídy ústí v nový totalitarismus. Tato obava vůbec není neopodstatněná, ačkoli mnozí, aby takovouto tezi vyvrátili jako naprostý nesmysl, jistě poukážou na fakt, že „demokracie a liberalismus přece nikoho do ničeho nenutí.“

Jistě ne, samotný liberalismus, jako politická myšlenka, zdůrazňující svobodu jednotlivce a nutnost jeho svobodného rozhodnutí je v zásadě bezproblémová. Liberalismus skutečně neobsahuje žádnou ideálně-utopickou vizi, která se u každého totalitarismu musí nutně objevovat. Stejně tak idea demokracie má daleko hlubší kořeny, než ve Francouzské revoluci a právem bychom mohli za „svou“ považovat například demokracii antického typu, založenou na odpovědnosti, než demokracii liberální, založenou na rovnostářství. Problém nastává ve chvíli, kdy liberál začne svět vysvětlovat výhradně na bázi svého pohledu a začne usilovat nejen o svou svobodu jednotlivce ve svobodném celku, ale říkat, že atomizovaná společnost, složená z jedinců, jejichž jediným zájmem je zvyšování zisku, je jediná možná pojistka skutečně fungující společnosti, popř. tuto myšlenku vztahovat do globálních měřítek. Zde je na místě ptát se, zda se zde ideální utopická vize nevytváří právě takto, následně.

Neoliberalismus ústí v konec politiky jako takové. Politika musí stát nad ekonomikou, jinak hrozí rozplynutí politické jednoty v partikulárních, „racionálních“ zájmech byznysmenů a byrokratů. Politická jednota musí v případě potřeby vyžadovat i obětování života (Carl Schmitt). Pro většinu dnešních liberálních demokratů je tento nárok něčím, co nelze žádným způsobem naplnit a zdůvodnit. Jejich myšlení stát a politiku systematicky obchází a pohybuje se výhradně v intencích polarity etika – ekonomika.

Depolitizace je cestou k totalitnímu pojetí společnosti. Jak poznamenává výše zmíněný Carl Schmitt ve svém díle, je to právě současnost, která prochází systematickým odpolitizováním a neutralizací. Vytlačuje se vztah přítele-nepřítele, coby podstaty politična jako takového ve prospěch převahy chladně technokratického, finančního a moralizujícího. Depolitizovanými byly jak systém nacionálně-socialistický, tak komunistický. Oba předem vylučovaly jednak politiku (kterou redukovaly na oblast, do které promítaly své univerzalistické vize) a především totálně zlikvidovaly nepřítele – ať snahou o vybudování „volksgemeinschaft“, tak beztrždní společnosti.

Depolitizované prostředí tak vede k sakralizaci hlášených zásad, které se stávají dogmaty – existuje pouze jedna liberální demokracie, ke které svět neodvratně směřuje, ekonomika musí být řízena „neviditelnou rukou trhu“, „lidská práva jsou jedna“, „národy jako stavební jednotky jsou překonány“, „lidstvo“ atp., neboť myšlení Nové třídy vylučuje jakoukoli eventualitu. Od idolatrize je jen krůček k nové totalitě.

Jak vzdorovat Nové třídě?

Nemá smysl doufat v obrat rychlým zvratem a věřit utopickým vizím povstání mas. Masy dnes mají to co chtějí, respektive mají to, co vyžadují nejnižší lidské pudy, jejichž citlivost je dnes zesílena potlačením všech ostatních potřeb u většiny populace – o touze po vědění a hledání něčeho, co lidskou schránku přesahuje, nemluvě. V konfrontaci s aktuálními potřebami zmanipulované masy, bude působit idealistický nadšenec, apelující na preferenci „skutečně kulturního“ před profánním, jako podivín a ničeho nedocílí.

Nešlo ovšem nezaregistrovat určitý náznak známek obratu, který se objevil ve chvíli, kdy představa neomezeného růstu a bohatnutí narazila na limity a idolatrie Nové třídy se ukázaly vnitřně rozporné. Od té chvíle se čím dál více začíná prohlubovat propast mezi vládnoucími vrstvami, žijícími v oblacích svých abstraktních vizí a ovládanými, kteří důsledky zároveň čím dál tím více se projevující neschopnosti, nehospodárnosti a kontraproduktivnosti Nového světového řádu, pociťují denně na vlastní kůži.

Moderna, z níž ideologie Nové třídy vychází, žila v představě, že existuje jediné zevšeobecnující řešení všech politických, společenských a mravních jevů. Současná krize naznačuje, že se éra moderny blíží ke svému konci. Stoupenci dominantních univerzalistických teorií najednou zjišťují, že nemají co říci. Konec dějin nenastal a nenastane, i když se do poslední doby budou někteří snažit křečovitě tvrdit opak, poukazovat na „chyby v detailech“, odvádět pozornost k sémantickým diskusím apod. **Současná finanční krize je první velkou vlašťovkou nadcházející závěrečné etapy krize moderny.**

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Úkolem Nového disentu je a bude upozorňovat na vnitřní rozpornosti teorií a idolatrií Nové třídy, odhalovat falešnost hláсанých dogmat a zároveň postupně budovat a připravovat nové elity na chvíli, kdy dojde k definitivnímu překonání moderny a pádu nadvlády Nové třídy. **Pamatujme, že rozhodující ideje, přeměněné v masový pocit, mohou vést ke zrození nové kultury.** Žijeme dnes v novém *anciént régime*, několik kroků před pádem „starého řádu“, stojícímu na hliněných nohou.